

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/38/2016
Identifikačné číslo spisu: 3013200860
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3013200860.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Kataríny Benzovej, v právnej veci žalobcov: 1/ O. P. a 2/ O. P., obaja bytom Z. J. X, Z. I., právne zastúpených JUDr. Darinou Kučerovou, advokátkou, Železničná 90/12, Považská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Hviezdoslavova 3, Trenčín, za účasti: 1/ J. G. a 2/ P. G., obaja bytom Z. J. XXX, Z. I., právne zastúpení JUDr. Mariánom Rojkom, advokátom, so sídlom Železničná 90/12, Považská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OVBP 2013-582/2051-2Kr z 3. septembra 2013, o odvolaniach pribratých účastníkov a žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/185/2013-50 z 15. októbra 2014, v spojení s doplniacim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/185/2013-96 z 20. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/185/2013-50 z 15. októbra 2014 spolu s doplnujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/185/2013-96 z 20. januára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo dodatočne povolené J. G. a P. G. (stavebníci) uskutočniť zmenu dokončenej stavby „Zmena rodinného domu na rodinný dom s prevádzkou“ na pozemku parc. č. XX KN- C v kat. území Z. J.. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a žalobcom 1/ a 2/ ich náhradu nepriznal.

Z podkladov pripojených v administratívnom spise žalovaného krajský súd zistil, že správny orgán prvého stupňa rozhodnutím č. Odd. SP/936/2013/11370/TS1-A-10 z 30. apríla 2013 povolil

stavebníkovi J. G. a manželke P. G. dodatočne zmenu dokončenej stavby rodinného domu súp. č. X „Zmena rodinného domu na rodinný dom s prevádzkou“- predajňa rozličného tovaru, na pozemku parc. č. KN-C XX v kat. území Z. J.. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že ako príslušný stavebný úrad vykonal dňa 17. septembra 2012 štátny stavebný dohľad na stavbe rodinného domu č. X a na základe zistených skutočností vyzval stavebníkov, aby v stanovenom termíne 90 dní odo dňa doručenia písomnej výzvy spolu so žiadosťou o dodatočné povolenie zmeny dokončenej stavby predložili doklady o tom, že dodatočné povolenie zmeny dokončenej stavby rodinného domu nie je v rozpore s verejnými záujmami a zároveň konanie prerušil. Stavebník J. G. a manželka P. G. na základe písomnej výzvy podali 25. februára 2013 žiadosť o dodatočné povolenie zmeny dokončenej stavby rodinného domu na rodinný dom s prevádzkou - predajňa rozličného tovaru, na pozemku parc. č. KN - XX v kat. území Z. J.. Oznámením zo dňa 6. marca 2013 ods. č. Odd. SP/936/2013/5606/TS1-a-10 správny orgán prvého stupňa oznámil účastníkom konania a dotknutým orgánom v súlade s § 88 ods. 1, § 88a a primerane podľa § 61 stavebného zákona začatie konania o dodatočnom povolení zmeny dokončenej stavby a nariadil ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním, ktoré sa uskutočnilo dňa 8. apríla 2013. Predložená žiadosť bola preskúmaná podľa § 88a, primerane § 62 a § 63 stavebného zákona, kde sa zisťovalo, či dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Dodatočné povolenie stavby rodinného domu na rodinný dom s prevádzkou bolo v súlade s územným plánom Mesta Považská Bystrica, schváleným Mestským zastupiteľstvom v Považskej Bystrici uznesením č. 49/a/2008 bod C-2 zo dňa 3. júla 2008 a nadobudlo účinnosť dňa 19. júla 2008. Pri ústnom pojednávaní dňa 8. apríla 2013 podal žalobca 1/ písomné námietky proti dodatočnému stavebnému povoleniu. K námietke č. 1, v ktorej žalobca 1/ namietal nedodržanie 90 dňovej lehoty, správny orgán prvého stupňa uviedol, že stavebník aj projektant so stavebným úradom spolupracoval a predkladal požadované doklady, pričom po upozornení na chýbajúce stanovisko Obvodného úradu životného prostredia podal ihneď žiadosť na dotknutý orgán a po predložení dokladov správny orgán prvého stupňa oznámením zo dňa 6. marca 2013 oznámil začatie konania o dodatočnom povolení zmeny dokončenej stavby a nariadil ústne pojednávanie na 8. marca 2013. K námietke č. 2, v ktorej žalobca 1/ poukazoval na nesprávne zakreslenú vzdialenosť medzi rodinnými domami č. X a č. X v situácii 8,6 m, pričom správne mala byť 4,97 m, správny orgán prvého stupňa uviedol, že nezodpovedá za nesúlad medzi skutočnosťou a katastrálnou mapou a tento nesúlad sa musí riešiť zmenou na katastrálnom úrade. K námietke č. 3, v ktorej žalobca 1/poukazoval na absenciu stanoviska OR PZ SR z dôvodu zvýšenia nebezpečenstva dopravných nehôd pri vjazde a výjazde, správny orgán prvého stupňa uviedol, že nakoľko ide o existujúci vjazd na cestu III. triedy a vzhľadom na charakter predajne situovanej v centre obce je predpokladaný minimálny nárast dopravy. K námietke č. 4, v ktorej žalobca 1/ poukazoval na to, že zmena užívania rodinného domu č. X na rodinný dom s prevádzkou je účelová, správny orgán prvého stupňa uviedol, že posudzoval súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určenými záväznými limitami a regulatívami. V súčasnosti platný územný plán mesta pritom pripúšťa ako prípustnú funkciu ostatné zariadenia obchodu, menšie zariadenia administratívy, nerušiacie výrobné služby a pod. Čo sa týka námietky č. 5, týkajúcej sa sekundárnej funkcie zariadení obchodu, menších zariadení administratívy atď., správny orgán prvého stupňa opätovne konštatoval, že predmetný zámer je plne v súlade s územnoplánovacou dokumentáciou, pričom poukázal i na kladné stanoviská dotknutých orgánov. K námietke č. 6, v zmysle ktorej sa mal k vhodnosti prevádzky vyjadriť aj výbor mestskej časti Z., správny orgán prvého stupňa uviedol, že zámer umiestnenia prevádzky posudzoval z hľadiska súladu s platným územným plánom, pričom výbor mestskej časti nie je účastníkom konania a ani dotknutým orgánom. Čo sa týka námietky č. 7 týkajúcej sa nerentabilnosti prevádzky, na základe čoho stavebníci budú žiadať v budúcnosti zmenu užívania na celý objekt, správny orgán prvého stupňa uviedol, že ekonomickú rentabilitu, vzdialenosť predajne atď. stavebný úrad neposudzuje, pričom uvedené skutočnosti nemajú vplyv na vedenie a rozhodovanie v konaní o veci. K námietke č. 8, v ktorej žalobca 1/ namietal nevyznačenie vecného bremena prechodu v projektovej dokumentácii v šírke 3 m cez pozemok parc. č. XX, správny orgán prvého stupňa uviedol, že v čase predkladania projektovej dokumentácie vypracovanej v decembri 2012, nebolo v katastri nehnuteľností evidované žiadne vecné bremeno, pričom toto bremeno bolo zapísané až po 5. februári 2013, čo však nemá vplyv na predmetnú zmenu stavby. Keďže preskúmaním žiadosti z hľadisk uvedených v ustanovení § 88a stavebného zákona nebol zistený rozpor s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom a osobitnými predpismi, správny orgán prvého stupňa zmenu dokončenej stavby rodinného

domu po prerokovaní priestupku a uložení sankcie podľa § 105 ods. 2 písm. a) stavebného zákona dodatočne povolil. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca 1/ v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. OVBP 2013-582/2051-2Kr zo dňa 3. septembra 2013 tak, že odvolanie zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

Krajský súd napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky na dodatočné povolenie zmeny dokončenej stavby - rodinného domu súp. č. X „Zmena rodinného domu na rodinný dom s prevádzkou" - predajňa rozličného tovaru, na pozemku parc. č. KN-C XX v kat. území Z. J.. V konaní totiž bolo nesporne preukázané, že zmena predmetnej stavby spĺňa základné požiadavky na stavby v zmysle § 43d stavebného zákona a je v súlade s platnou územnoplánovacou dokumentáciou, so všeobecnými technickými požiadavkami a technickými normami, s prihliadnutím na stanoviská a vyjadrenia všetkých dotknutých orgánov, v dôsledku čoho aj podľa názoru krajského súdu nebol v prejednávanej veci zistený rozpor ďalšej existencie tejto stavby s verejnými záujmami, ktorý by zakladal dôvod na nariadenie odstránenia nepovolenej stavby. Námietku žalobcov 1/ a 2/ ohľadom spornej hranice pozemkov, ktorá podľa ich názoru vyvoláva dôvodné podozrenie, že nehnuteľnosť stavebníkov z časti leží na ich pozemku, krajský súd nepovažoval za dôvodnú. Zápisnica zo dňa 8. apríla 2013 spolu s prílohami z miestneho zisťovania a ústneho pojednávania, ktorá bola riadne podpísaná všetkými zúčastnenými stranami, totiž takúto námietku žalobcov neobsahuje a nakoľko ani zo strany ostatných účastníkov konania preukázateľne nebola uplatnená žiadna námietka týkajúca sa spornosti spoločnej hranice, nebol v predmetnej veci daný dôvod na postup podľa § 137 stavebného zákona.

Krajský súd na záver poukázal na to, že uvedená námietka žalobcu sa týka spornosti hranice pozemkov medzi parc. č. XX/X a XX vo vlastníctve stavebníkov a parc. č. XX/X vo vlastníctve žalobcov 1/ a 2/, nie však vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - rodinného domu č. 1, ktorý je preukázateľne vo vlastníctve stavebníkov a ktorého sa konanie o dodatočné povolenie zmeny dokončenej stavby týka. Čo sa týka ostatných námietok uvedených v žalobe, krajský súd konštatoval, že sú totožné s odvolacími dôvodmi, s ktorými sa logicky, dôsledne a vyčerpávajúco vysporiadal už žalovaný v napadnutom rozhodnutí. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcom 1/ a 2/, ktorí neboli v konaní úspešní právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podali v zákonnej lehote odvolanie pribratí účastníci, v ktorom žiadali, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách rozsudku zmenil tak, že žalobcom 1/ a 2/ sa náhrada trov konania nepriznáva a žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní nahradiť pribratým účastníkom 1/ a 2/ trovy právneho zastúpenia vo výške 359,12 €, alternatívne žiadali doplniť chýbajúci výrok rozsudku tak, že žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní nahradiť pribratým účastníkom 1/ a 2/ trovy právneho zastúpenia vo výške 359,12 €. V odvolaní uviedli, že obaja boli pribraní ako účastníci do konania a majú rovnaké práva ako ostatní účastníci. Pribratí účastníci 1/ a 2/ mali voči žalobcom 1/ a 2/ v konaní plný úspech, preto sa v zmysle § 246c ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP domáhajú priznania nároku na náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu podali v zákonnej lehote odvolanie aj žalobcovia 1/ a 2/, v ktorom zopakovali námietky uvedené v žalobe a uviedli, že rozhodnutie správneho orgánu ich značne poškodzuje. Nesúhlasia s názorom, že v obytnej zóne, kde má byť v prvom rade zachovaný charakter bývania sa zrealizovala predajňa nie drobného tovaru, ale jedná sa o predajňu stavebnín, čím sa značne narušila kvalita bývania, jednak skladovaním sieťoviny, plechov, roxorov, plynových fliaš a iného rozmerného nebezpečného stavebného materiálu, kde pri vykladaní nákladných vozidiel sú nielen rušení, ale zvýšila sa im aj prašnosť, hlučnosť, otrasy prejavujúce sa na ich dome. So záverom krajského súdu sa nestotožňujú a žiadajú, aby odvolací súd dôvody odvolania prehodnotil a následne po oboznámení sa s celým spisom tomuto odvolaniu vyhovel.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu pribratých účastníkov uviedol, že posúdenie žiadosti o priznanie náhrady trov konania podanej v odvolacom súdnom konaní nie je v tomto prípade v záujme žalovaného, keďže sa nedotýka rozhodnutia prvostupňového súdu, podľa ktorého sa náhrada trov konania žalovanému neuložila.

Pribratí účastníci v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedli, že účelom konania o dodatočnom povolení zmeny stavby je preskúmať, či zmena stavby spĺňa základné požiadavky na stavbu, či je v súlade s územnoplánovacou dokumentáciou, všeobecne záväznými predpismi a technickými normami, zistiť stanoviská dotknutých orgánov. Prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán riadne preskúmal splnenie podmienok na dodatočné povolenie stavby, pričom nezistil žiadny rozpor s verejnými záujmami ani nepriaznivý vplyv na životné prostredie. Správny orgán sa riadne vysporiadal s námietkami žalobcov 1/ a 2/, pričom tieto námietky nie sú takej povahy, aby mali vplyv na zákonnosť dodatočného povolenia zmeny stavby. Zároveň žiadali odvolací súd, aby napadnutý výrok rozsudku vo veci samej potvrdil a výrok o trovách konania na základe ich odvolania zmenil tak, že žalobcom 1/ a 2/ sa náhrada trov konania nepriznáva a žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní nahradiť pribratým účastníkom trovy právneho zastúpenia vo výške 507,34 €.

Žalobcovia 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu pribratých účastníkov uviedli, že obaja sú starobní dôchodcovia a správaním manželov G. sa kvalita ich života výrazne zhoršila, sú neustále vyrušovaní hlukom, prašnosťou, nákladnými autami, skladaním železa a rôzneho iného rozmerného stavebného materiálu. Na záver uviedli, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aby ich súd zaviazal ešte aj k trovám právneho zastúpenia ako občanov žijúcich len z ich dôchodkov.

Spis bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o odvolaní a následne vrátený krajskému súdu ako predčasne predložený na rozhodnutie o trovách konania pribratých účastníkov, ktoré boli vyčíslené ich právnym zástupcom. Krajský súd v Trenčíne doplnčiacim rozsudkom č. k. 13S/185/2013-96 zo dňa 20. januára 2016 doplnil výrok rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/185/2013-50 zo dňa 15. októbra 2014 tak, že účastníkom J. G. a P. G. sa náhrada trov konania nepriznáva. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že pribratý účastník má v konaní špecifické postavenie, keď do konania vstupuje na základe rozhodnutia súdu, postupom podľa § 250 ods. 1 OSP a to z dôvodu, že prípadným zrušením rozhodnutia, ktoré je podrobené súdnemu prieskumu, by mohli byť dotknuté jeho práva a povinnosti. V konaní teda vystupuje výlučne sám za seba z dôvodu, že by sa konečné rozhodnutie vo veci mohlo dotknúť jeho právneho postavenia. V tom je jeho postavenie rozdielne od vedľajšieho účastníka (§ 93 OSP), ktorý do konania vstupuje z dôvodu, že chce pomôcť zvíťaziť v spore niektorému z účastníkov, lebo má na jeho úspechu právny záujem. Pribratý účastník vystupuje v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP sám za seba, v princípe na ochranu svojich vlastných práv. Súd však na druhej strane napadnuté rozhodnutie nepreskúmava v rozsahu jeho námietok, keďže rozsah a dôvody súdneho prieskumu vymedzuje ako účastník konania výlučne žalobca v podanej žalobe. Vzhľadom na vyššie uvedené sa teda pri pribratom účastníkovi nedá uvažovať o úspechu vo veci, tak ako to má na mysli ustanovenie § 142 OSP. Postavenie pribratého účastníka sa nedá porovnať s postavením vedľajšieho účastníka, ktorý znáša úspech ale i neúspech vo veci tej procesnej strany, na pomoc ktorej do konania vstúpil. Pri pribratom účastníkovi sa dá uvažovať maximálne o tom, či mu úspech niektorej zo strán „vyhovuje“, resp. či sa určitý výsledok dotkol jeho právneho postavenia alebo nie.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je

nedôvodné.

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania v danej veci bolo preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo dodatočne povolené J. G. a P. G. (stavebníci) uskutočniť zmenu dokončenej stavby „Zmena rodinného domu na rodinný dom s prevádzkou“ na pozemku parc. č. XX KN - C v kat. území Z. J.. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a žalobcom 1/ a 2/ ich náhradu nepriznal.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku.

Na potvrdenie zákonnosti napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za potrebné dodať nasledovné :

Predmetom odvolacieho konania v rámci odvolania pribratých účastníkov je posúdenie, či je správny záver krajského súdu o nepriznaní náhrady trov konania pribratým účastníkom konania s ohľadom na ustanovenie § 250k OSP a úspech v konaní.

Podľa § 250k ods. 1 OSP ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3, súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

V správnom súdnictve v konaní o žalobách rozhoduje súd o náhrade trov konania predovšetkým podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa. Ide o osobitné ustanovenie, ktoré upravuje iba právo na náhradu trov konania úspešného žalobcu a v odseku 1 v podstate vylučuje primerané použitie § 142 OSP, hoci úspech v konaní sa u žalobcu posudzuje rovnako ako pri použití § 142 OSP

Právo na rozhodnutie o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997) je tiež ratione materiae obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (pozri bližšie Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 212/09-26). Z uvedeného je zrejmé, že podľa § 250k ods. 1 OSP v konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov náhradu trov konania možno priznať len úspešnému žalobcovi.

Nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému, resp. účastníkom konania, ktorých súd pribral do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP, by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane za súčasnej právnej úpravy nemožno od

žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP do konania pribrať, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám ovplyvniť nemohol. V tejto súvislosti možno poukázať napr. na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 56/05 z 22. júna 2005, podľa ktorého „aj úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku určuje, či sa právo na súdnu ochranu naplní reálnym obsahom (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Prístup k súdnej a inej právnej ochrane totiž závisí aj od toho, či účastník konania má alebo nemá vytvorené ekonomické predpoklady na uplatnenia tohto základného práva bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Preto procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Prítom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku platenia trov konania, za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný s uplatnením svojho procesného stanoviska a dosiahol, že sa návrh alebo žaloba proti nemu právoplatne zamietli alebo dosiahol procesný úspech iným zákonom dovoleným spôsobom“.

Vychádzajúc z uvedených zákonných ustanovení a zásad rozhodovania o trovách konania v správnom súdnictve, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti výroku o náhrade trov konania pribratých účastníkov potvrdil.

Vo vzťahu k hmotnoprávnej stránke veci Najvyšší súd Slovenskej republiky musí prisvedčiť konajúcim správnym orgánom a krajskému súdu, ktorý zamietnuc žalobu sa s právnym posúdením veci správnych orgánov stotožnil, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky dodatočné povolenie zmeny dokončenej stavby. Stotožňuje sa s názorom, že v konaní bolo nesporne preukázané, že zmena predmetnej stavby spĺňa základné požiadavky na stavby v zmysle § 43d stavebného zákona a je v súlade s platnou územnoplánovacou dokumentáciou, so všeobecnými technickými požiadavkami a technickými normami, s prihliadnutím na stanoviská a vyjadrenia všetkých dotknutých orgánov, v dôsledku čoho aj podľa názoru najvyššieho súdu nebol v prejednávanej veci zistený rozpor ďalšej existencie tejto stavby s verejnými záujmami, ktorý by zakladal dôvod na nariadenie odstránenia nepovolenej stavby.

Pokiaľ ide o námietky žalobcov uvedené v odvolaní, najvyšší súd uvádza, že sú totožné s námietkami uvedenými v žalobe, s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal a najvyšší súd sa s týmto stotožňuje a námietky nepovažuje za dôvodné.

Najvyšší súd poukazuje na to, že žiadny účastník konania o dodatočnom povolení zmeny dokončenej stavby najneskôr pri ústnom pojednávaní neuplatnil námietku týkajúcu sa spornosti spoločnej hranice, nebol preto dôvod na postup v zmysle § 137 zák. č. 50/1976 Z. z.

Nemožno aj podľa názoru najvyššieho súdu súhlasiť s tvrdením žalobcov 1/, 2/, že namiesto predajne rozličného tovaru bola zriadená „veľká predajňa stavebnín“. Povolením zmeny dokončenej stavby došlo totiž k zriadeniu predajne rozličného tovaru a podmienky prevádzkovania predajne rozličného tovaru boli stanovené kolaudačným rozhodnutím č. Odd. SP/8926/2013/2577/TS1-A-10 tak, že stavba môže byť užívaná pre účely, na ktoré bola povolená a vybudovaná za podmienky dodržania platných bezpečnostných, hygienických a protipožiarnych predpisov a príslušných technických noriem, pričom stavebník je zároveň povinný po celú dobu užívania zabezpečovať vykonávanie pravidelných revízií a skúšok, bežnú údržbu a opravy ako aj povinnosť dodržiavať čistotu.

Pokiaľ sa týka námietky, že správny orgán použil ustanovenie § 61 ods. 1 stavebného zákona, nejde o právne relevantnú námietku, keďže uvedeným postupom prvostupňového správneho orgánu neboli žalobcovia ukrátení na svojich právach.

Preto najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešným žalobcom ich náhradu nepriznal a žalovanému a príbratým účastníkom zo zákona náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.